

«چون دمتوانين بڅه وين له کاتیکدا شو دعبايه له بن په نجره کلمندا ناله ناليه تی . خو نه و کهره به سته زمانه ناشچینه خوارموه بولای پو وبلره که ، هر لیره دا زرمه ی دی . نه تی به نه نقله ست واده کت .»

کولکا مالاشکین که کابرایه کی که تی لهچ نه ستور بوو چاویکی داده گرت ودهیوت : «هقی خومه . هیچ یاسایه ک ریم تی ناگری .»

ماتی ماتلی ریازانتزیفی سه روکی کولخوزی گونده که له سر سوچی کولانیک دابوو که کولکا پیایدا دپویشت بو شه قامی گونده که . له بهر نه وه هاره ی نوکوردیون که به دریزایی نه و کولانه ده بیسترا ، پاشان به لای خانووه که دا پیچی ده کرده و له ولا تریش هر ده بیسترا .

هر که به رایې دهنکه که ده که یشته کولانه که ، ماتلی له ناو چی هل ده ستا و قاجی شوړ ده کرده و بوزمهینه سارده که و دهیوت : «بزمه دیسان ! .. ده بی سبه یینی له کولخوز دهری بکم . شتیکی تی ده دوزمه و هو دهری ده کم .»

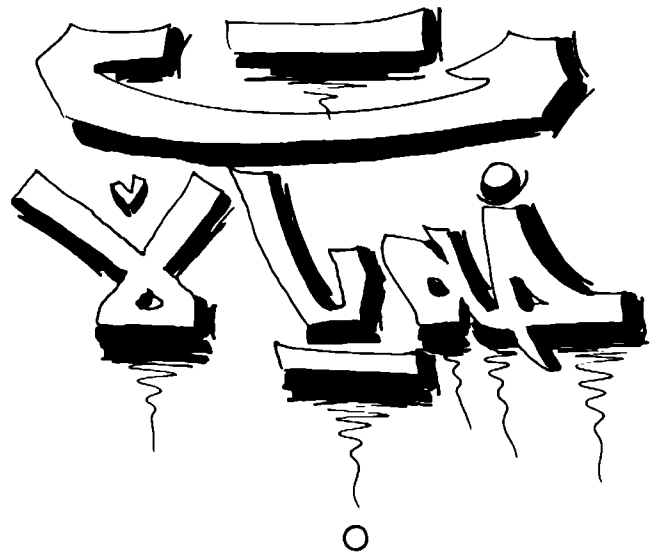
هموو شه وی نه مه ی دهوت بی نه وه ی کوره دهریکات . نه که ربه پوژ کولکای بدیایه بی ی دهوت «تاکی واز له م ناله نالی نیوه شه و مت ناهینی ؟ . خه لکی دوا ی ماندوویی پوژگار پیوستیان به حه وانه وه هه یه که چی توناهیل بنوون ! . نه تی ده هول کوتی !»

«هقی خومه .» کولکا وک هموو جلی و ه لایمی دهادیه وه .

«هقت پیشلن ددهم !»

هر نه وه نده بوو ، گتو کوک له ویدا دبرایه وه . به لام ماتلی هموو شه وی له سر جیکه کی سونیدی ده خوارد «ده بی سبه یینی دهری بکم .» پاشان دهستی ده کرد به بیرکړدنه وه ، نیتر تا ماویه کی زوریش دوا ی نه وه ی دهنکی نوکوردیون له شه قامه که دا داده مرکایه وه نه و هر بییری ده کرده . پانتوله کی هل ده کیشا له سر کورسی په ک داده نیشت ، جگه ریه کی له باخه تی دهرده هینا و دای ده گیرساند .

«چیت کرد ، جگه رهی پوژیکت کیشا !» . ژنه که ی

نووسینی : فلسیلی شوکشین

کورینی له نینگلیزییه وه

نلام قهرمداغی

به و جوره هموو شه وی هه مان شت دووباره دهبوه . هر که خاموشی بالی به سر گونده که دا ده کیشا و خه ک دمچونه ناو چی ، نه و دهستی بی ده کرد . ده چوه دهره وه له که ناری گونده که دا دهستی ده کرد به نوکوردیون لیدان . نوکوردیون که شی سیر بوو ، له جیاتی نه وه ی گورانی بلې هاره ی ده مات .

خه لکه که له نینکا . کریهیتوفا ده پاران ه وه : طه ری ی خوا شوری بی بکه با ژیانمان تی هه راسان نه کات !»

نینکا به بزمه کی سه یرمه وه لایمی دهادیه وه : «پوویست نلکت گوی تی بگرن . بڅه ون !»

به دم خه مووه بانگی ئی ده کرد .

«بنوو !، ماتلی به کورتی وه لای ده دایه وه .

گویه ئه م هموو خه یالاته نه باری چسپه وه بوو ؟ له راستیدا شتیکی وا نه بوو ؛ یادی روژانی رابوردوو ، نه ویش نه کشتیکی تایه تی به لکو هندی بیره وه ری تم ئی نیشتوو . به لام شه ویکیان کاتی مانگ به رزببووه و ئوکوردیونه که دهنگی ده هات ، بونی تیژی گه رمی وه وه ای ساردی شه وه له په نجه ره که وه په خش ده بوو به ژوره که دا ، ماتلی شه ویکتی ته واو جیاوازی بیرکه وته وه . نه و شه وه وه کور تاریک بوو . باوکی و کوزمای برا بهوکی بازده کیلومه ترینگ له گونده که دور که وتبوونه وه لای کچه وگوری په وه . بو شه وه که ی کوزما دهنگی نووسابوو ، توومز نه و پوژه نارهی کردوته وه له کانی په ک ناوی ته زیوی خواردبووه ، بویه شه و قورگی ده چیته وه په ک . باوکیان ماتلی خه بهر ده هکاته وه بهی ده لئ سواری نیگرینکا بهی (نه مه گورجترین نه سپیان بوو) و به غار تا ده توانی خیرا بهی له گونده که هندی شیر په پیدا بکات .

«منیش لیره دا ناگری ده که مه وه که شیره که ت هینا ده یکلینین نه بی فریای قورگی بکه وین نه گینا کورده که مان له دست ده چی .» باوکی وتی .

ماتلی گویی له دهنگی له وه رانی نه سپه کان گرت ، ملی نیگرینکای گرت ، لغاوی کردو ، نه و گورسسه ی بهی به سترابوو کرد به قامچی و به ربوو به رسکی نه سپه که وتی ته قاند بو گونده که . ئیستا ماتلی به ره و شه ست سالان ده چی ، به لام نه وسا دوازه سیازه سالان بوو ، که چی هینستا نه و شه وه ی چاک له بیره . نه سپ و کوره که وه گ په گ پارچه به تاریکایی په که دا وه ک تیر درده چوون . شه ویان به سه ردا هات و پرژی گیاته ره که ی ده پرژاند به ده موو چاویاندا . ماتلی لاوای هه ست ده کرد شه بولی نه شنه په کی سه یرای ده مالی : خوینی لاجانگی شه بولی ده دا . ده توت به ناسمانه وه ، ده توت زه وی به چی هینستوو ده فرهن هیچی نه ده بیینی . نه ناسمان نه زه وی نه سه ری نه سپه که شی . ته نیا شتیک ناگای ئی بی نه وه بوو هوژه ی غاردانه که ده ی دا به گویی داو ده ریای شه وی بی نامانیش به ره و پویی ده کشا . بییری له برا نه خوشه که ی نه ده کرده وه ، بییری له هیچ نه ده کرده وه . دلی خوش بوو ؛ دوا

ژی ی گیانی به خوشی په کی بی پایانی ده گمن ده له ری په وه . پاشان نوره ی حه سره ت بوو . شیره که ی په یدا کردو که رایه وه ، بیینی باوکی کورده بچکوله که ی ناوه به سنگیه وه به ده وری ناگره که دا ده سوپینه وه ، له وه ده چوو خه ریکی بیت . دوه ره ، کورم ، چینه ، ها .. ! که میکی تریش چلوهری به ، تا شیره که دیت . توزیکت بوو ده کولینین و توش په کسه ره هه ناسه ت بهر ده بی . په له مه که کوره شیرینه که م .. نه وه تا نه وه ماتلی په شیره که ی هیناوه .. به لام کوزما هه ناسه ی بو نه ده درا . کاتی دایکی دوا ی ماتلی که یشته سه ری کوزما مردبوو . باوکی دانیشتبوو ، سه ری له به بیینی هه ر دوو قوئیدا گرتبوو ، به م لاو لادا خوی ده شه کاندو ناله نالی لیوه ده هات . ماتلی به سه رسامی و چاوی بهر سیاره وه له برا که ی وردبووه . تا دوینی بوو بیکه وه له ناو کاکه دا یاریان ده کرد ، که چی ئیستا منالیکتی ته واو جیاوازه ، نامویه کی بچکوله ی سه ی شین هه لگه راوه له به رده میدا راکشاهه .

چهند سه یره ، نه م ئوکوردیونه نه عله تی په چون نه و ترحه یادگاره ی خروشانند ! . بو له ناو نه و هموو شه وانهی ژیانیدا ته نیا نه و شه وه ؟ . په ک ژیانی دوروو دزیژ به سه ر نه و شه ودا تی په ربیوه - ژن هینان ، هه ره وه زانندن ، چه نگ . جوړه ها شه وی جیاوازه ! . به لام هه مووی کال بوونه ته وه ، له رابروودا تهاونه ته وه . به دزیژی ژیانی نه وه ی بهیوست بوویی کردوو په تی . که داوایان ئی کردبوو بهیته کولخوزه وه چوو بوو ، که کاتی ژن هینانی هاتبوو ژنی هینابوو ، ئینجا خوی و نه لیونا منالیان بوو بوو ، گوره بوون ، .. پاشان چه نگ ده ست بهی ده کات ، ماتلی ده چی بوو شه ر . له وی برپیندار ده بی و پیش هاوپی یانی ده که ریته وه . ئینجا بهی ده لین : «ماتلی ده بی بی به سه روک ، که سی تر نیه .» به م جوړه ده بی به سه روکی کیلگه که . په هه ر جوړیک ده بی به ئیشه که رادی و خه لکیش له که ئی هه ل ده که ن . نه وه تا تا ئیستاش هه ر زمه ی دی - ئیش ، ئیش ، دزیژی ژیانی هه ر ئیش . چه نگیش هه ر هه مان شت بوو - ئیش . هه موو شه ره زمی و خوشی و حه سره تی هه ر به دم ئیشه وه بووه . نه گه ر بوو نمونه گویی له خه لک بوایه باسی (خوشه ویستی) ده که ن ده حه په سا . بوی ده رکه وت شتیک به ناوی خوشه ویستی په وه له دنیا دا هه په . خوی ده بی

نه لئونای خوش ویستی . (تا کچو نازداربوو) . به لام له وه به ولوه هیچی له باره ی مه سه له که وه نه ده زانی . ته نانه ت گومانی له قسه ی که سانی تریش ده کرد له و باره ی وه . گورانی به خوشه ویستیدا هل دان فرمیسک رشتن و هه نسک دان و ته نانه ت خو کوشتنیش ، نه مانه ی هه به بیستن بیستبوو . که رچی مه سه له که له عاده ت و خو واپیشان دانه وه نه بوو ، خه لک لای واپوو پیویسته باسی خوشه ویستی بکن بو لای ده دوان . به لام هه ره له بزرگ بوونه وه ی کاتی ژن هینانیا ن بوو ! . بو نمونه کولکا بگره . بلزی که وتبینه داوی خوشه ویستی یه وه ؟ . بیگومان نینکا داویه تی له که هه ی ، جا که یکی نازداری وه ک نه ویش ! . جگه له وه ش کولکا کاتی ژن هینانیه تی ، بویه به دریزایی شه و ناله ی دیت و نوکوردیون ده کوتی . جا بونه ی کات ؟ . گه نجه ، له هه ره تی توانا دایه ... هه میشه هه ره واپوو . به س نیه نیسته کورگل له سه ره کیژان ناده ن به یه کدا ! . جاران واپوو . واتلی خوشی زور جار شه ری کردبوو . هه مووی نه نجاسی یه ک شته - وزه ی زیاده و نارزه وو - پیاو ناچاره ده بی نه به هه ره شیوه یه ک بووه به کاری بیینی .

شه ویکیان ماتلی له سه ره راغی چه رهاکه ی دانیشتبوو بیری ده کرده وه ، ژنه که ی راته کاند :

«هسته ، ده ی ، ده مووی پرسپاریکت ئی بکه م .
چینه نه وه ؟»

«هت که ست خوش ویستوو ؟ . من یا هه ره که سینکی تر ؟»

نه لئون له سه رسامیدا جو له ی ئی برابوو .
«چی یه ، سه ره خوشیت ؟»

«به هیچ جو ری ! ... خوشت ده ویستم یا خود چی بی ده لین ، هه روا وه ک ره سم شووت بی کردم ؟ .. به راسته .»
نه لئونا بوی ده رکه وت میرده که ی نه ی گسرتوو به لام په له ی نه کرد له وه لام دانه ویدا .

«چی وای ئی کردبووی بیر له شتی وا بکه یته وه ؟»
شتیک هه یه ده مووی په ی بی به رم ، خوا بی بری . شتیک نارحه تی کردووم .. له جو ره نه خوشی یه ک ده چی .»

«بیگومان خوشم ده ویستی . نه لئونا به دلنایی یه وه وتی . نه گه ره وانه بوایه چون شووم بی ده کردی . بیرت نایه

چون مینکا کوردلیوف ده وو خولی دابووم ، که چی شووم بی نه کرد ! . به لام چی وای ئی کردی به م نیوه شه وه بیر له خوشه ویستی بکه یته وه ؟ . چی یه میشکت تیک چوو ؟»

«باشه بری !» ، ماتلی رقی هه ستا ، «برو بنوو !»
بیرت نه چی سبه یینی مانگا که بکه ییت له گه لا . بیرم چوو بیت بلیم . من به یانی له گه ل ژنان ده چم بو رین .»

«له کو ی ؟» . ماتلی کو ی قولاغ بوو .
«خه مت نه بی له کیلگه کانی تو نا .»

نه گه ره شو گیایه بشینن یه کی ده رو بل جه زاتن ئی ده ستینم .»

«شوینیک ده زمانن گیای ئی نغروونه مو په ریشه له بهر . تو بیرت نه چی مانگا که بکه ی له گه لا .»
«باشه .»

ده بی نه و شه وه ی ماتلی غاری دا شیر بو برا که ی بهینی چی بووی دایی ؟ بو واکتوپر بیری که وتوه ؟ . به م بیری یه وه خه ریکه که ده بم . ماتلی له دل خویدا وتی . خه لک هه مووی خه ریکه که ده بن .

نیتر دل نارحه تی یه که ی هینن نه ده بووه . به بی ویستی خو ی جاوه ری ی کولکا واره ی نوکوردیونه که ی ده کرد . نه گه ره له روژان زیاتر دهنگی نه هاتایه بیزار ده بوو ، له نینکا تووره ده بوو . «نه وکچه جه حیل . دیاره ری ی ئی ده گریت !» .

به و جو ره داده نیشت و به دم جگه ره کیشانه وه جاوه ری ی ده کرد . تا دوور له کولانه که وه دهنگی نوکوردیونه که سه ری هل ده داو دل نارحه تی یه که ی نه میش ده کولایه وه . به لام نارحه تی یه کی سه یر بوو - خوش بوو . بی نه و نارحه تی یه ماتلی خو ی به ناته واو ده زانی .

بیره وه ری چه ند به یانی یه کیش ده ی دایه وه له خه یالی :
کاتی به بی ی په تی به گیاکه دا دیت و ده چی که سه رتاها شه وکی ئی ده جو ری و به دوا ی خویدا ریچکه په کی کال به جی دیل و شه و نه که ش چه ره له بی ی هل ده ستینی . نیستاش نه و چه ره یه گیانی ده خاته له رزین .

جاری واش بوو له خو یه وه بیری له مردن ده کرده وه . به م زوانه هه موو شتی ده بریته وه . بیری له ترس و نازاری نه ده کرده وه ، به لکوو سه مه ره یی ی . ژیان وه ک جارن ده گه ری ، به لام نه و به ره و گورستان به ری ده کری و ده کری به

ژیر خاکه وه . سهیره . چون دواي نه ویش هه موو شتی هه ر
 وهك خوی دهگه ریت بیگومان ، خور هه ر هه ل دی وئاوا ده بی ،
 وهك جارن . به لام خه لکی تر له گونده که دا په یدا ده بن که نه و
 هه رگیز نایان ناسی . سهری له مه دهر نه ده کرد . له وانه یه تا
 ده بازده سالیکی تریش هه ندی که س ماتلی ریازاتزیفیکیان بیر
 بمینی به لام نه ی دواي نه وه .. به هه ر حال نه واکه زی ده کرد
 ناگایه کی له حالیان بی . له گه ل نه وه شدا هه ستی به له ده ست
 چون نه ده کرد . به شی خوی خور که وتی دیوه وه له پوژانی
 پشوردا هه ساوه ته وه . به شی خوی پوژگاری خوشی
 رابواردوه . نه خیر داخ بو هیج ناخوات ، زودی دیوه . به لام
 ناخ له و خه یاله : نه و کوچ ده کات و که سانی تر ده مین ، بو
 هه تا هه تایی کوچ ده کات ! تو بلی دواي نه و ژانیان خالی تر
 بی ؟ . کوچی نه و هیج له مه سه له که ناگوبی ؟ .

«های ! به راست پیر بووم !، نه م خه یالاته ته و او
 که نه هفتی کرد .»

«هی ، هه سه ته ! . ماتلی ژنه که ی راده وه شینی .
 «تو له مردن ناترسی ؟» .

«کابرا شیت بووه !، نه لیونا له بهر خویه وه بولاندی .
 «قابیله ! کی هه یه له مردن نه ترسی !» .

«من ناترسم» .
 «باشه بره بئور . پووست ناگا بیری لی بکه ینه وه .»

«نه ی تو بونانوی ؟» .

به لام هه ر که نه و شه وه تاریکه بی نامانه ی بیر
 ده که وته وه ، کاتی به سواری نه سه که یه وه ده فری ، نازاریکی
 تیژی شیرین ده یدا له دلی . نه خیر ، شتی که هه یه له ژاندا ، که
 له ده ست چونی نیجگار ناخوشی و هه سره تناکه ، پیاو ده خاته
 گریان .

شه ویکیان بی هوده چاره پری نوکوردیونه که ی کولکا
 بوو . دانیشتیوو جگه ره ی ده کیشا به لام هیج ده نگ نه بوو .
 زور چاره پری ی کرد به لام بی نه نجام ... نه و شه وه ته و او
 هه په ساوو . هه ر که دنیا پوناک بووه ، ماتلی ژنه که ی خه بهر
 کرده وه :

«ده هول کوته که مان چی لی هاتوو ؟ نه م شه وه دهنگی
 نه بوو .»

«ژن دینی . شاههنگه که ی روزی به ک شه مه یه .» .

ماتلی به م هه واله خه مناک بوو . خوی کرده وه به ناو
 جیداو هه ولی دا بخه وی ، به لام بی که لک بوو . تا خور که وت
 چاری بریپوو به نمیچه که . هه ولی ده دا شتیکی تر له رابردوو یاد
 بکاته وه ، به لام هیجی بیر نه ده که وته وه . دووباره نوره ی
 خه می کیلکه و کولخوزه . به م زوانه کاتی دروینه یه و نیوه ی
 که مه یانه کانیش لای ناسنگه ره که که وتوون . نه و شه ی تانه
 خیله ییش ، فیلیای ناسنگه ر ، هه ر خه ریکی که یفو
 خواردنه وه یه ، نه م شاههنگه شی بو ده بی به بیانوو ، به ک
 هه فته ی ته و او به فیرو ده چی .

ده بی سبه یینی قسه یه کی له گه ل بکه م . بو سبه یینی که
 کولکای لچ نه ستوری بیینی به لاکرتی یه وه لی ورد بووه :

«نه ، کوپم ، که وایی نوکوردیون لیدان ته و او ؟» . کولکا
 بزه یه کی فراوان گرتی :

«به لی ته و او چیتر شه وان خه وت لی نازرینم :
 ته و او .»

«باشه ، خیری پیوه بی .» ماتلی شه وه ی وتو رویشته .
 دلت

به چی شه ونده خوشه گویره که ؟ . له دلی خویدا وتی .
 دوو روژی تر نینکا که ت شاخه ده گری . خیل کریچه ی توف
 هه مو له و بابه تن . هه فته یه ک تی په ری .

هیشتا تیشکی مانگ له په نچه ره که وه به ژوره که دا
 په خش ده بوو . بوئی گه رمایی وگه لا په تاته تازه کانی بیستانه که
 هه واکه ی تیژ کرد بوو . دنیا خاموش بوو .

ماتلی خوی تیک چوو بوو . خه بهری ده بووه دهستی
 ده کرد به جگه ره کیشان . جار جار ده چوو ده ره وه تا پیکتی
 کلاس بخواته وه ، یا ده چوو ده ره وه له سه ر یه کی له
 قادرمه کات داده نیشت و دهستی ده کرد به جگه ره کیشان .
 گونده که ش له بهر تیشکی مانگ شه ودا له خاموشی یه کی
 ترسناکدا راکشابوو .

کتیبی :

Vasily Shukahin
 I WANT TO LIVE
 Progress Publishers
 Moscow 1978 PP. 191 — 199